

DREAMWORKS
Spirit
RIDING FREE

Szilaj
Kalandra fel!

SUZANNE SELFORS

Móra

DREAMWORKS
Spirit
RIDING FREE

*Szilaj
Kalandra fel!*

A mű eredeti címe:

Spirit Riding Free: The Adventure Begins

Dream Works Spirit Riding Free © 2019 DreamWorks Animation LLC.

All Rights Reserved.

Az eredeti kiadás a Little, Brown and Company, a Hachette Book Group tagjának gondozásában jelent meg 2017-ben.

Borító design: Artful Doodles

A borítót tervezte: Christina Quintero

Fordította: Bottka Sándor Mátyás

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos.

A kiadó könyveit kedvezménnyel megrendelheti webáruházunkban:

www.mora.hu

Hungarian translation © Bottka Sándor Mátyás, 2019

DREAMWORKS
Spirit
RIDING FREE

*Szilaj
Kalandra fel!*

Móra Könyvkiadó

Bevezető

A pej csődör a ménes szélén állt felszegett fejjel, éberren villogó szemmel. Míg a többi ló bőszen tömte bendőjét zsenge, tavaszi fűvel, ő a távolba nyúló prérít kémlelte. Falevelek susogtak a játszi szélben, lepkék cikáztak a selyemkórók szárai között. Az egyik kő tetejére varangy mászott sütkérezni a délelőtti napfényben.

A világ békésnek, veszélytelennek tűnt.

A ló a levegőbe szagolt, rejtőzködő veszedelem nyomát kereste a fuvallatban, de nem érezte sem a farkasok dohos bűzét, sem a medvék pézsmailatát. Ember szagának, a tűz és szappan furcsa keverékének sem lelte nyomát. Ezután a fülét hegyezte, a legkisebb fenyegető neszre is felfigyelt volna, de csak a közeli patak halk csobogása és a párját hívogató csiröge elnyúló füttyögése hallatszott. A csődör elégedetten bólintott.

Fejét lehajtva harapdálni kezdte az édes fűszálakat, farkának egy-két csapásával elhessentett egy szemtelen szitakötőt, de az esze nem a legelésen járt. Felegyenessedett, lábában megfeszültek az inak. A füves rónaság tágas, nyílt terepe hívogatóan terült el előtte. Dobogni kezdett a patájával, és horkantott egyet. A többiek jól értették, hiszen tudták, hogy fiatal és nyughatatlan. A nővére rápillantott.

Menj, üzente a tekintetével. A csődör még egyszer megbizonyosodott róla, hogy a társai biztonságban vannak, majd nagy levegőt vett, felágaskodott, és...

...nekiiramodott.

Semmi nem állhatta útját, sem hegy, sem folyó, sem ház, sem vonatsín. Fejét a szélnek fordította, és hagyta, hogy átjárja a végtelen boldogság. Szabad volt.

A vágózó ló patái szilaj ütemben verték fel a reggeli napfényben fürdő pusztaságot.

Első rész

1.

Lucky cipője szilaj ütemben dobogott az ablakon beáradó reggeli napfényben fürdő folyosón.

A lány hosszú, izmos lába futásra termett ugyan, cipőjét azonban egyáltalán nem sportolásra tervezték. A kemény, fekete bőrből szabott, másfél centi magas sarkú, szorosan a lábszár köré fűzött lábbeli, amit a család komornyikja aznap reggel is tükörfényesre suvickolt, egészen biztosan feltörné Lucky lábát, ha a lány sokáig futna benne. Még szerencse, hogy nem kell messzire sietnie.

Szerencsére éppen senki sem láthatta, ezért Lucky még gyorsabban nekiiramodott, és nyargalni kezdett Barrow Asszony Felsőbb Hölgyképző Intézetének folyosóján. Az intézet területén szigorúan tilos volt ugyan futni, ahogyan más, a ceruzarágcsáláshoz vagy rágógumizáshoz hasonló udvariatlan cselekedetek művelése is, de a szabályokat azért találták ki, hogy néha megszeghessük őket, főleg, ha forró, vajas fánkról van szó. Lucky tehát teljes erőből rohant, háta mögött csak úgy lobogtak hosszú, barna copfjai. A délelőtti teázás brit hagyományát az Angliából érkezett Barrow asszony honosította meg az intézetben, az iskola szakácsa pedig olyan pehelykönnyű süteményeket sütött, amik szinte elolvadtak az ember nyelvén, ráadásul

mindet bőségesen megtöltötte sós vajjal és édes feketeribizli-dzsemmel. Luckynak még a gondolattól is összeszaladt a nyál a szájában. De elkésett, nagyon csúnyán elkésett. Persze nem is tehetett róla.

Valami... elvonta a figyelmét.

Még reggel, a tanórán szokása szerint az ablakon bá-méskodott kifelé, miközben gondolkodás nélkül szavalta el a feleletét, a szorzótáblát ugyanis már rég tudta fejből.

– Tizenkétszer öt annyi, mint hatvan. Tizenkétszer hat annyi, mint hetvenkettő. – Lábával dobolni kezdett, mint mindig, amikor túl hosszú ideig kényszerült egy helyben ülni. – Tizenkétszer hét annyi, mint nyolcvannégy. Tizenkétszer nyolc annyi, mint kilencvenhat.

– Lucky, ne mocorogj! – szólt rá a tanárnő.

– Igenis, tanárnő! – A lány kihúzta magát, és lábát a székláb mögé kulcsolta, hogy nyugton maradjon.

– Folytassátok!

– Tizenkétszer kilenc annyi, mint...

Lucky elhallgatott, mert felfigyelt valamire az utca túloldalán. Egy ló járt ott, de nem olyan, mint amilyeneket a városban látni szokott. Ezt nem fogták kocsi vagy konflis elé. Élénkvrös takaró borította a hátát, sörényét pedig márdartollak ékesítették. A lovat vezető férfi hosszú szőke haja cowboykalap alól lógott a vállára, nadrágja két oldalán minden lépésre meggrebbentek a hosszú rojtok. A város tele volt

ugyan a világ minden tájáról érkezett, változatos népséggel, de cowboyt Lucky is csak fényképen látott még, élőben soha. A férfi furcsán járt, mintha ó-lába lett volna, és cédu-lákat osztogatott a járókelőknek. Lucky közelebb hajolt az ablakhoz, de egy éppen akkor arra járó kocsi eltakarta előle a látványt.

– Tizenkétszer tizennégy annyi, mint... – Lucky idegesen dobolni kezdett ujjaival az asztallapon, sehogyan sem tudta kivenni fejéből a cowboyt és gyönyörű lovát. Vajon mit keshetnek a városban?

– Lucky! Ül nyugodtan!

Így történt, hogy Lucky az óra után nem indult a többi diákkal teázni, hanem kiosont a főkapun, hogy megnézzze, ott van-e még a cowboy.

Nem volt ott. És mire a lány visszaért, már megkezdődött a délelőtti tea.

Az igazgatónő szentül meg volt győződve arról, hogy a teázás éppen olyan fontos része a fiatal hölgyek nevelésének, mint az irodalom vagy a történelem, hiszen így tanulnak jó modort és gyakorolják a társalgás művészetét. Ráadásul azt is vallotta, hogy Barrow Asszony Felsőbb Hölgypépző Intézetében sokkal kiválóbb teát szolgálnak fel, mint bárhol másutt, hiszen ezt egyenesen Angliából hozzák, és a dobozát Viktória királynő arcképe díszíti. Luckyt mindez nem hatotta meg igazán, de a fánkért élt-halt.

Hosszú szoknyáját felemelve robogott fel a lépcsőn. Szívből gyűlölte az intézet egyenruháját, az állig begombolt, keményített galléros blúzt és a szürke gyapjuszoknyát, ami valahogy mindig túl vastagnak és túl melegnek tűnt. Lucky már többször kérelmezte, hogy változtassanak az intézet egyenruháján. Újságcikkkel próbálta szemléltetni az igazgatónő, hogy más országokban milyen nagy divat a női nadrág. De a legészszerűbb érvek is süket fülekre találtak, az igazgatónő megingathatatlan volt, akár egy sziklafal.

– Az én fiatal hölgyeim aztán nem fognak gatyóban mutatkozni!

Lucky felszökkent a második emeleti lépcsőfordulóra. A folyosó végéről már hallotta a porcelán csilingelését és társai visszafogott beszélgetését. Már majdnem odaért. Szoknyájával a kezében kirobogott a lépcsőházból, éles kanyart vett, és loholni kezdett a folyosón.

Azaz csak loholt volna, ha neki nem rohan valaminek.

Azaz nem is valaminek – valakinek.

Egy fánkvágytól fűtött, nyughatatlan növendék és a ráparti, tréfát nem ismerő igazgatónő esetén találkozása az intézetben világraszóló eseménynek számít. Mindketten felszisszentek, sőt, az egyensúlyukat is elvesztették. Tárgyak röppentek a levegőbe, egy jegyzetfüzet, egy hajfésű, egy márványos borítású toll. Lucky esés közben megpróbált megkapaszkodni, és megmarkolta az első dolgot, ami

a keze ügyébe került. Ez sajnos éppen az igazgatónő karja volt, így mindketten felborultak, és a lehető legilletlenebb módon elterültek a padlón. Az igazgatónő valószínűleg még csak nem is ült a földön életében, a hasra esésről nem is beszélve!

Barrow asszony hátrasimított egy szemébe hullott tincset.

– Fortuna. Esperanza. Navarro. Prescott! – sziszegte csikorgó fogai között.

– Te jó ég! Annyira sajnálom! – hebegett Lucky, miközben feltápáskodott. – Nem láttam, hogy jön. – Kezét nyújtotta, és felsegítette az igazgatónőt, majd gyorsan összeszedte a padlóról a hajfésűt, jegyzetfüzetet és tollat. – Megsérült?

Barrow asszony, Barrow Asszony Felsőbb Hölgypépző Intézetének igazgatónője válasza sem méltatta a lányt. Tökéletesen ápolt kezével szótlánul lesöprögette tökéletesen vasalt, szürke szoknyájáról a szőnyeg szöszeit, visszatűzte hajába a fésűt, fogta a tollat és a füzetet, majd magára erőltetett nyugalommal mély lélegzetet vett, mintha víz alá készült volna merülni. Lucky meg mert volna esküdni, hogy a tüdejét megtöltő levegőtől az eddig is magas nő néhány centivel még fenyegetőbben magasodott fölé. Ezután kínos, feszült csend következett. Majd hosszú kilégzést követően az igazgatónő végre megszólalt.

– Tudja, mióta munkálkodom előkelő fiatal társasági hölgyek nevelésével? – kérdezte vaskos brit akcentussal.

– Nem tudom, Barrow asszony. – Lucky nagyon igyekezett nem megbámulni a nő jobb szemhéját, ami a haragtól most idegesen rángatózni kezdett.

– Tizenöt éve, Prescott kisasszony. Tizenöt elhivatott évet szenteltem e célnak. – Kezét kifejezően felemelve szónokolni kezdett, és Lucky attól tartott, a következő lelkifröccs is legalább tizenöt évig fog tartani. – Tudja, Prescott kisasszony, én Angliában, az illem és a kifinomult hagyományok eme fellegvárában nevelkedtem és palléroztam magam. Intézetünk pártfogói megalapozott tapasztalataim okán bíznak rám ifjú leányaik nevelésének kényes feladatát. Tizenöt itt töltött évem alatt fiatal hölgyek sokaságával hozott össze a sors, de soha, ismétlem, soha nem találkoztam még ilyen gyermekkel, akit ennyire... *szétvet a szilaj életerő.*

Szilaj életerő? Az igazgatónő szájából ez nem hangzott jól, Lucky összerezzent.

– Tudom, hogy nem szabad futni az intézetben, de...

Az igazgatónő egyetlen intéssel Luckyba fojtotta a bocsánatkérést. Újabb kellemetlen csend következett. A folyosó végén néhány diák kikukucskált a teaszalon ajtaján. Hallgatóztak, de ez tökéletesen érthető is, hiszen a folyosón zajló események ezeregyszer érdekesebbek voltak, mint az értelmetlen fecsegés, amire teaszürcsölés közben kényszerültek.

– Tudatában van-e annak, hogy házban futni társasági hölgy számára nem illendő viselkedés?

– Nem, Barrow asszony. Vagyis igen, tudatában vagyok, Barrow asszony. – Lucky egyik lábáról a másikra billegett.

A többi diák mellett Sarah Nickerson is megjelent az ajtóban, kárörvendő vigyor ült az arcán. Lucky legszívesebben rákiabált volna, hogy foglalkozzon a saját dolgával, de nem tette.

– Ön mégis... futkosott. – A nő felvonta a szemöldökét.

Lucky a füle tövét kezdte vakargatni. Egész testében viszketni kezdett, mintha allergiás lett volna az igazgatónő átható, merev tekintetére.

– Sajnálom?

– Tőlem kérdezi, hogy sajnálja-e?

– Ööö... nem, csak... – Lucky gyomra hangosat kordult. – Csak azért, mert nem akartam elkészni a teáról.

– Kövessen! – Amint az igazgatónő sarkon fordult, Sarah és a többi leskelődő azonnal viasszaladt a teaszalonba. Lucky nagyot sóhajtott: a fánknak most már végleg befellegzett.

Az igazgatónő irodáját rengeteg csecsebecse díszítette. A falakon porcelántányérok ékeskedtek, minden lehetséges felületet finom csipketerítő takart, egy fűzfavesszőből font kalitkában pedig egy pár afrikai törpepapagáj csivített.

– Hányszor is járt már az irodámban ebben a tanévben? – kérdezte Barrow asszony, miközben letelepedett az íróasztal mögötti székre.

– Már nem is tudom. – Lucky egy ideje már nem számolta.

– Nyolcszor, Prescott kisasszony. Nyolc alkalommal látogatott meg engem itt.

Lucky bólintott, egyszerre eszébe jutott az összes alkalom. Amikor lecsúszott a lépcsőkorláton. Amikor létrára mászott, mert meg akart nézni egy madárfészeket az egyik ablakpárkányon. Amikor fogadásból megevett egy tücsköt. És a sok futkosás.

– Lassan már kezdem úgy érezni, hogy ön is ebben az irodában dolgozik.

Ezt vicces volt elképzelni, Lucky el is nevette magát, aztán gyorsan megpróbálta elfojtani a kuncogást, amiből a végén horkantásszerű hang lett.

– Elnézést. – Köztudott tény, hogy Barrow asszonyba egy szemernyi humorérzék sem szorult.

Az igazgatónő dobolni kezdett ujjaival az asztalon, a szokásosnál is idegesebbnek tűnt. Úgy ült ott, mintha deszkát kötöztek volna a hátára. Luckyt még most sem kínálna helyyel, ezért a lány csak álldogált az ajtóban, és igyekezett nem mocorogni.

– Ez itt egy felsőbb hölgyképző intézet, Prescott kisasszony. Tudja ön, hogy mit jelent ez?

Hogyne tudta volna, több százszor is hallotta már az intézet jelmondatát.

– Fiatal hölgyeket készít fel a társasági életre.

– Pontosan. Amikor először belépnek az intézet kapuján,

az önhöz hasonló fiatal hölgyek formátlan agyaggöröngyök csupán. Az én nevelő munkám és a tanáraik oktatótevékenysége azonban műalkotásokká alakítja, formálja önöket.

Luckynak egyáltalán nem volt ínyére, hogy agyaggöröngynek, vagy bármilyen más anyagú göröngynek nézzenek, és azt sem értette igazán, miért kellene műalkotássá válnia. A műalkotásokat múzeumokba dugják az emberek, vitrinekbe vagy talapzatokra, és soha el sem mozdítják őket a helyükről. Ennél még tanórán ücsörögni is jobbnak tűnt.

Az igazgatónő kihúzta íróasztala fiókját, és egy ív levélpapírt vett elő, majd a márványos tollával írni kezdett. Egy pillanatra megtorpant, és felpillantott.

– Igencsak nehéz helyzetbe hozott most engem, Prescott kisasszony, ugye tudja?

– Nem akartam. – Lucky érezte, hogy bizseregni kezd a bokája, másnapra biztosan vízhólyag is nő rá. Ezek a cipők tényleg borzalmasan rémesek! Miért kell az egyenruha minden egyes darabjának ennyire merevnek és keménynek lennie? Áthelyezte a testsúlyát a másik lábára, hátha ettől megkönnyebbül.

– Figyel ön rám egyáltalán? – kérdezett rá az igazgatónő.

– Igen. – Lucky megdermedt. – Megígérem, hogy többé nem fogok futni. Őszintén, komolyan nem fogok. Úgy értem, bent. Kivéve, ha tűz van. Akkor azért futok, ha ég az intézet. Vagy ha reng a föld.

Az igazgatónő felsóhajtott.

– Prescott kisasszony, én tényleg azt szeretném, ha minden ifjú hölgy, aki nálunk tanul, sikeres lenne, de az ön esélyeiben kezdek kételkedni.

Ez aggasztóan komolyan hangzott. Pedig Lucky egyáltalán nem szándékosan szegte meg a szabályokat, vagy tette próbára az igazgatónő türelmét. Egyszerűen csak így alakult.

– Tudom. És nagyon sajnálom. Szívből. De megláttam odakint azt a cowboyt, és meg akartam...

Szülői vagy gondviselői kíséret nélkül szigorúan tilos volt elhagyni az intézetet, Lucky pedig azzal, hogy ezt bevallotta, még nagyobb bajba sodorta magát.

Az igazgatónő feje rákvörös lett, mintha az egész arcát kirúzsozta volna.

– Azt kell mondjam, nem tudom, mihez kezdjek önnel, Prescott kisasszony! Nem várhatják el tőlem, hogy az intézetemben elviseljem az ilyen akaratosságot.

Akaratosságot? Lucky ezen meglepődött. Vajon akaratosság-e, ha egyszer életében közelről és élőben is látni szeretne egy igazi cowboyt? Vagy hogy valahová gyorsan oda szeretne érní? Esetleg fánkot enne. És ha igen, vajon az akaratosság tényleg olyan rossz dolog? Lucky szerint az a baj, hogy túl sok szabályt kell betartania, és még többet kell egy helyben ülnie. Nem tehetett róla, hogy a lába inkább mozgott volna.

Az igazgatónő tovább írt.

– Nem akartam önnek szaladni. Elnézést kérek. – Lucky előrehajolt. – Mit ír?

A nő rótt még néhány sort a papírra, majd kacskaringós aláírást kanyarintott az aljára. Összehajtotta a lapot, viaszt cseppentett rá, és belenyomta az intézet pecsétjét.

– A kérdés, amit igazából fel kell magának tennie, Prescott kisasszony, inkább az: „Milyen fából faragtak engem?” – Átnyújtotta a levelet. – Ezt, kérem, adja át tanítás után az édesapjának. Köszönöm, elmehet.

Lucky vonakodva elvette a levelet, sarkon fordult, és ki felé indult az irodából, de az igazgatónő torokköszörülésének hangja megállította. Ja, tényleg, jutott a lány eszébe. Visszafordult, és elszavalta:

– Köszönöm szépen, asszonyom!

A nő bólintott, Lucky pedig kiiskolt az ajtón.

Korábban Lucky mindig megkönnyebbülve hagyta el az igazgatónő irodáját, csak hogy Barrow asszony eddig még soha nem mondta, hogy nem tudja, mit kezdjen vele, és soha nem írt titkos üzenetet a lány apjának. Márpedig abban a levélben biztosan semmi jó nem állt.

Fortuna Esperanza Navarro Prescottnak erőt kellett vennie magán, hogy ne kezdjen szaladni, miközben a zsebébe süllyesztette a számára valószínűleg végzetes következményekkel járó levelet.

2

Lucky a folyosón állva figyelte, ahogy a többi diák kivonul a teaszalomból. A legtöbben részvétellel és biztató mosollyal pillantottak rá, Luckyt ugyanis sokan szerették az intézetben. Csak Sarah Nickerson eresztett el egy kárörvendő megjegyzést.

– Már megint bajba kerültél? Mikor jössz már rá végre, hogy nem vagy közénk való?

Sarah nem várt választ, de Lucky nem is méltatta volna szóra. Semmi értelme nem volt olyan lánnyal beszélgetni, aki a szüleitől azt hallja folyton, hogy Lucky nem egyenrangú társa, csak mert családja egyik fele nem vagyonos vagy előkelő.

A folyosó már kiürült, amikor az utolsó diák megjelent a szalon ajtajában. Emma Popham cinkos mosollyal nézett rá, majd körbepillantott, és egy fánkot nyomott Lucky markába.

– Köszönöm – súgta neki Lucky, és két falással be is kapta a süteményt. Ők ketten mindig vigyáztak egymásra.

Miután letörölte szája széléről a morzsákat, Lucky megmarkolta Emma kerekesszékeinek két fogantyúját. Emma lába egy gyerekkori betegség óta vékonyka és gyenge volt, a lány rövid időre fel tudott ugyan állni, de csak néhány

lépést volt képes megtenni egyedül. Díszes, kerekeken guruló székén azonban szabadon közlekedhetett.

– Hallottam, hogy az igazgatónő az irodájába hívott – szólt Emma, miközben Lucky a folyosón tolt.

– Azt hiszem, sikerült felállítanom az intézet új rekordját.

Emma az ölében fekvő könyvekre fektette a kezét.

– Emlékeztetett arra is, hogy – a mondat további részét brit akcentussal sikerült előadnia – apró agyaggöröngy vagy, amiből műalkotást kell még formálni?

– Igazából azt mondta, te vagy az agyaggöröngy.

– Nem is, te vagy az!

– Nem, te! – Kacagtak mindketten.

A város legelőkelőbb oktatási intézményének azért előnyei is voltak, például, hogy a legmodernebb technológiai megoldásokkal szerelték fel, többek között egy lifttel. Lucky kinyitotta a lift rácsát és ajtaját, betolta Emmát a szűk kamrába, majd belépett mellé. Elfordította a kart, amitől hangos kattogás és egy erős rándulás után a felvonó lassan elindult felfelé.

Lucky a falnak dőlt.

– Barrow asszony írt egy levelet apunak.

– Mit írt?

– Nem tudom, de biztosan semmi jót. Hogy akaratos vagyok, meg hogy szétvet a szilaj életerő.

– Hát, ez még mindig jobb, mintha karót nyeltél volna, mint Sarah – jegyezte meg Emma. – Az apukád úgysem lesz rád mérges! Soha nem haragszik rád, mert annyira imád. – Emma igyekezett megvigasztalni Luckyt, de látta, hogy a barátnője gyomra idegesen összeszorul, hiszen Lucky nem akart csalódást okozni az apjának. – De miért késtél? – kíváncsiskodott Emma.

– Láttam egy cowboyt. A lova sörényét tollak díszítették.

– Tényleg?

– Tényleg. Az utcán sétáltak, a cowboy röpcédulákat osztogatott, és meg akartam nézni, hogy mit hirdet.

– Sikerült szerezned egyet?

– Nem. – Luckyt még mindig nagyon érdekelte a cowboy és lova, de nem tudott szabadulni a levél miatt érzett aggodalmától. – Mi lesz, ha Barrow asszony el akar bocsátani az intézetből?

– Ugyan már! – legyintett Emma. – Nem tenne ilyet.

– De mi van, ha valami nagyon rosszat ír rólam, és apu úgy érzi, meg kell büntetnie?

Emma megvonta a vállát.

– Az sem olyan nagy ügy. Ő is biztosan azt csinálja majd, amit az én szüleim szoktak: otthon kell maradnod a hétvégén, és nem mehetsz... – A szájához kapta a kezét. – Jaj, ne! Az én születési partimról azért nem tilthat el, igaz?

A lift felért a harmadik emeletre, de Lucky nem nyitotta

ki rögtön az ajtót. Emma kérdése még a levegőben csengett, baljós viharfellegként lebegett a fejük felett.

Emma szülinapi ünnepsége a világ legeslegnagyobb rúbb partijának ígérkezett, Lucky legalábbis így képzelte el. A Popham család a Church Street egy tekintélyes, téglafalú palotájában lakott, amelyhez saját istálló is tartozott a konflist húzó lovak számára. A parti szervezésére sem sajnálták a pénzt, Emma már hetekkel ezelőtt elküldte a parfüm-illatú meghívókat.

– Egészen biztosan ott leszek a partidon – jelentette ki Lucky, miközben kinyitotta a liftajtót. – Ha kell, életem végéig segíték a házimunkában, bevásárolok és főzök is. Semmi nem állíthat meg, ígérem. – Megmarkolta a kerekesszék fogóját, és tolni kezdte Emmát kifelé.

– Én pedig segíték neked a házimunkában – ígérte Emma. – Mert az kizárt, hogy a legjobb barátnőm nélkül ünnepeljem a tizenharmadik születésnapomat.

A tanrendben a könyvtári óra következett, Barrow aszszony szerint ugyanis az úrinők mindig szakítanak időt az alapos emésztésre. A teázást és fánkozást tehát újabb egyórányi egy helyben ülés követte. Ezt azonban kivételesen még Lucky sem bánta, mert nagyon szeretett olvasni, egyenesen imádta a könyveket. Egy társasági hölgy számára az olvasás maradt a kalandozás és felfedezés egyetlen elfogadott módja.

Az intézet könyvtára szinte az egész harmadik emeletet elfoglalta. A falakat végig könyvespolcok borították, a bársonyhuzatú székeken hímzett párnák feküdtek. Telen- te általában tűz is pattogott a kandallóban, de ezen a tavaszi napon szélesre tárták az ablakokat, és beengedték a friss, üde szellőt. Lucky a kedvenc sarkukba tolta Emma székét, a parkra néző ablak mellé. Emma felemelte a könyveket, melyeket eddig az ölében őrzött.

– Ezeket az apukámtól kaptuk, mindkettőt Jules Verne írta. Az egyik a *Húszezer mérföldnyire a tenger alatt*, már alig várom, hogy belekezdhessek.

Mindketten az egzotikus helyszíneken játszódó, veszélyekkel és mozgalmas kalandokkal teli könyveket szerették, többek között ezért is lettek ilyen jó barátnők.

– Ó, azt olvastam! – lelkendezett Lucky. – Mindenki azt hiszi, hogy egy hatalmas, tengeri szörny lakik a mélyben, ezért leküldik a csapatot, hogy öljék meg, de kiderül, hogy a tengeri szörny valójában...

– El ne mondd az egészet! – kiáltott rá Emma.

– Hoppá, bocsi – mosolyodott el Lucky. – De biztos, hogy tetszeni fog. – Felkapta a másik könyvet. – *Utazás a Föld középpontja felé?* Ez izgalmasan hangzik.

– Neked adom.

– Köszönöm!

Az óra tizenegyet ütött, a diákok lassan mind helyet

foglaltak, és kinyitották könyveiket. Az óra ketyegésén és a papír surrogásán túl a parkból felhallatszott a kisgyerekek visítozása is, de Luckyt egyik sem zavarta. Egyetlen helyzetben tudott csak nyugodtan egy helyben ülni: amikor elmélyedt egy könyvben. Hogyan lehet eljutni a Föld középpontjába? – találgatta. Vajon van valami titkos alagút? Ő maga még nem hagyta el a várost, kivéve, amikor a nagyapja nyaralójába utazott az állam északi részére. Most felütötte a könyvet az első oldalon, és készen állt, hogy az újabb lélegzetelállító helyre repítse.

Árny vetült a könyv lapjaira. Beachwood asszony, a terebélyes, rengő állú és meleg mosolyú könyvtáros lépett a lányokhoz.

– Látom, ti most is a kalandregényeknél maradtatok.

– Így van – bólintott Emma.

Beachwood asszony szeme mintha felcsillant volna.

– Nem szeretnétek inkább egy nyugodalmasabb történetet? Például arról, hogyan tarthatjátok rendben otthonotokat? – Felmutatta *A háztartásvezetés örömei* című kötetet.

Emma és Lucky elhúzta a száját.

– Vagy talán ezt? – folytatta a könyvtáros; második ajánlata az *Etikett és viselkedéstan fiatal úrihölgyek számára* címet viselte. Ezt a könyvet az igazgatónő írta, ezért az intézet szinte minden tanulója olvasta.

Lucky felmordult magában, Beachwood asszony szája széle pedig mosolyra húzódott. Láthatóan jól szórakozott.

– Már értem. Szóval ti ketten szívesebben olvastok veszélyes helyekről, bátor hősökről és megátalkodott gonoszokról, mint a desszertvilla és a salátás villa közötti különbségekről!

– Igen! – vágták rá egyszerre, a kötelező csendről megfélelkezve.

Beachwood asszony szájához emelte a tenyerét, és súgva válaszolt:

– Nos, a magam részéről teljesen egyetértek – azzal megfordult, és tovább rendezgette a könyveket a polcon.

Lucky maga alá húzta a lábát a széken, és az első fejezethez lapozott. Izgalom töltötte el, mint minden alkalommal, amikor egy újabb könyvbe kezdett. Vajon most hová indul, mi mindent lát majd? Rémálmai lesznek a történettől, vagy kacagni fog? Ismét nyughatatlanság fogta el, de ezúttal nem a lába volt a ludas, ez mélyebbről fakadt. A lány még nem értette teljesen, de az érzés, ami abban a pillanatban előntötte, az elvágódás volt. Egyes emberek elégedetten élnek azon az egy helyen, ahová a sors vetette őket, Lucky azonban elvágódott onnan. Ha nem is a Föld középpontjába, vagy húszezer mérföldnyire a tenger alá, de valahová máshová.

El a tiszta, rendezett, szabályozott szalonéletből.